

Lisa Daily

Ve třiceti (poprvé)
single

Pro
fanoušky
Bridget
Jonesové

Lisa Daily

*Ve třiceti (poprvé)
single*

Lisa Daily
Ve třiceti (poprvé)
single

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, New York.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Lisa Daily, 2017

Translation © Jitka Krajovanová, 2018

Cover © Kateřina Bažantová, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-072-7 (PDF)

*Ztřeštěné tetičce Jerryemu a strýčkovi Mary,
kteří prožívají nejkrásnější milostný příběh, co znám.*

1

Znáte ten pocit, kdy se polekaně vzbudíte z hlubokého spánku a v tom polobdělém stavu vůbec netušíte, co je realita a co ne? Co když na sobě skutečně máte jen rybářské megagumáky a kanárkově žluté družičkovské šaty a právě naháníte zmrzlinářské auto? Co když vám už opravdu chybí jen poslední odpověď, abyste vyhráli roční dodávku stařeckých plen v japonské televizní soutěži?

V ruce držím mobil, ačkoliv si vůbec nepamatuju, že bych ho zvedala.

„Jenom klídek,“ nabádá mě z reproduktoru hlas Darcy, zatímco se pokouším zmátořit.

Darcy je nejlepší kamarádka, když nepočítám svého muže Michaela, moji životní lásku od prvního dne ve školce, kdy jsem ho přesvědčila, že modrá modelína chutná *úplně stejně* jako cukrová vata. Snědl jí celý kelímek, aby mi dokázal, že mám pravdu. Typický Michael.

Darcy je živel – nezkrotná a upřímná politická poradkyně. Stejně přísná na muže, se kterými randí, jako na ty, kterým pomáhá s kampaněmi. Jak Darcy s oblibou říkává: „Nemám čas ztrácet čas.“ V noci mi nikdy nevolá.

„Panebože, umřel někdo?“ vyhrknu vyděšeně.

„Proč z tebe vždycky jako první vypadne tohle?“ odpoví.

„Protože pořád někdo umírá,“ řeknu.

Venku je ještě tma a já se podívám na hodinky: 5:04. Nemotorně šmátrám po nočním stolku, až se mi podaří nahmatat lampičku a rozsvítit.

„Tak co se děje, Darcy?“ zeptám se a posadím se na posteli.
„Umřel někdo, nebo ne?“

„Uf. Tebe to možná brzy čeká,“ odpoví.

„Jak to myslíš?“ zeptám se a jsem totálně vydešená, aniž bych ještě věděla proč.

„Četla jsem článek na jednom sportovním blogu. O Michaelovi.“

„O mém Michaelovi? Co je s ním?“ ptám se. Zhoupne se mi žaludek a tělem mi projede odporný koktejl strachu a adrenalinu. Panebože, umřel? Je pracovně mimo město a od včerejšího večera jsem s ním nemluvila.

A pak mě pochopitelně napadne: „Jak to, že uprostřed noci nespíš a čteš si sportovní blogy?“

Darcy moji poznámku ignoruje.

„Píšu tam, že Michael je sice ženatej, ale má poměr s jednadvacetiletou vycházející hvězdou jednoho univerzitního basketbalového týmu.“

„To nemůže být pravda,“ oduším se sebevědomím, které jenom může žena v pyžamu ještě mít. „Jak se dotyčná jmenuje?“ Michael by mě nikdy nepodvedl. Nikdy. Zabila bych ho. Do mrtva.

„Alex, není to ženská. Je to chlap. Bobby... nevím, jak dál. Hraje za Michigan, letos je v posledním ročníku, za každé koš děkuje Bohu a před každým zápasem vede týmovou modlitbu,“ vysvětluje.

„Chlap? Počkej, počkej, cože? Nechápu. Ty mi tvrdíš, že Michael spí s chlapem? *Se studentem?*“ A pak mi to docvakne. „A sakra. Říkalas Bobby? Bobby Cavale?“ ujišťuju se. „Michael o něm pořád mluví. Jak je nadanej. Jakou má před sebou skvělou kariéru. Že z něj bude další LeBron či co. Myslela jsem, že je z něj na větvi kvůli jeho dvojťaku.“

„Očividně je to spíš kvůli jeho zakončení,“ uzemní mě Darcy. Odfrknu si a bezděčně se zahihňám. Darcy vtípkuje během

pohrbů, skandálů i tragédií. Je to její způsob, jak uvolnit napětí. Když se totiž válíte smíchy po podlaze, je mnohem těžší uvažovat o sebevraždě skokem pod nákladák.

„Počkej, ty tvrdíš... chceš říct, že Michael je gay?“ zalapám po dechu.

„Jo,“ opáčí. „Na sto procent.“ Ucítím prudké bodnutí na prsou.

„To jako vážně?“ vykoktám zaskočeně.

„Vážně,“ odpoví mi. Na lince se rozhostí ticho, což je u Darcy nezvyk.

„Přeskočilo ti?! Proč si to myslíš?“ dožaduju se vysvětlení.

„No, kromě toho, že se muchluje s chlapem, jsem si to myslela vždycky. Nikdy jsem neviděla nikoho tak neskutečně rozjařeného nebo spíš úplně šťastím bez sebe během reportáže ze šaten. A pak samozřejmě ten praštěnej halloweenskej večírek, co jste loni pořádali. Michael byl ta *nejteplejší* příšera na světě. Navíc jsem si celkem jistá, že na kole začal jezdit jenom proto, aby si mohl holit nohy a balit si nádobíčko do elastáků. Ale to je pouhá spekulace.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ ptám se roztrpčeně a tisknu si dlaně na čelo, doufajíc, že to spustí dvacetiminutovou amnézii, něco jako restart mého mozku. „Panebože, já jsem ale kráva.“

„Nikdy mě nenapadlo, že to nevíš. Přišlo mi to jasné,“ říká Darcy. „Ostatně titul z psychologie jsi nedostala on-line nebo v krabici s vločkama, nebo jo?“

Hluboce si povzdychnu. Tohle mi moc nepřidává.

Darcy pokračuje: „Chceš, abych vyslala svůj krizovej tým, aby se na to podíval? Hádám, že přes víkend to rozmáznou, a podle toho, kdo se toho chytne, to do pondělka vychladne. Jestli toho teda není víc. Třeba nějaký video. Nestává se denně, že si to spolu rozdávají komentátor ze sportovní kabelovky ESPN a basketbalovej šampion. Jestli si chce Michael udržet práci, bude potřebovat dobrýho tiskovýho mluvčího. Lidi z médií si rádi smlsnou

na někom z vlastních řad. Řekni mu, ať mi zavolá, kdyby chtěl někoho dohodit.“

„Hmmm-hmm,“ zamručím.

„Nebo na to kašli a nech ho v tom vymáchat v živém vysílání. Je to na tobě.“

„Nechápu to,“ řeknu. „Proč nějakéj přitroublej sportovní blog vůbec zajímá, že spolu spěj dva dospělí chlapi, teda kromě toho, že oba dělají sportovní kariéru?“

„Protože Michael je ženatej. Protože Michael je sportovní komentátor a Bobby je basketbalová hvězda. Protože Bobby je hrozně zbožnej a má potřebu pořád mluvit do médií o tom, čemu říká hřích rouhání a homosexuality. A protože Michael je známější než nějaká obyčejná partie.“ Odfrkne si. „Do hvězdný trojky Michaelovi kromě homosexuality a cizoložství chybí už jenom potrat.“

„Jsi si jistá, že to je vůbec pravda?“ zeptám se. „Možná jsou to jen drby.“ Prosím, prosím, ať to jsou jen drby. Krutý, ale naprosto scestný. Záměna identit. Něco, čemu se za rok zasmějeme.

„Je to pravda. Existují... fotky,“ uzemní mě. „Mrzí mě to. Asi to muselo tak či onak vyjít na povrch.“

„Fotky?“ vzpřímím se na posteli, svírajíc telefon tak pevně, že přestávám cítit prsty. Co to má sakra být? Byla jsem snad v minulým životě masovej vrah nebo podomní prodejce nebo tak něco? Rozhořčení a potupa prostupují veškerý moje myšlenky.

Vydávám nějaký nesouvislý zvuky, ale moje pusa už prostě není schopná vypustit další slova. Jako by mě někdo paralyzoval. Vlastně by to vůbec nebylo špatný. Potom, co vás někdo paralyzuje a vaše srdce ochromí 18 milionů voltů, se věci aspoň mají šanci vrátit do normálu. Vezme vám to dech, tělo vypoví službu, škubáte sebou na zemi a možná se i počůráte. Ale nejspíš se z toho vylížete. Ale z tohohle já se rozhodně nikdy nevylížu.

„Jo, fotky,“ přisvědčí. „Poslouchej, nenech se do toho zatáhnout. Spousta reportérů by ráda potvrdila, že ti ten parchant ublížil. A pak natočí tvůj opuchlej obličej a zarudlý oči a místo pár dní se v tom budou rejpat tejdén nebo měsíc.“

„Zabiju ho,“ odpovím.

„Ne, nezabiješ,“ řekne. „Nezvedej hovory z neznámých čísel. Máte pořád ještě pevnou linku?“

„Je mi snad osmdesát?“ opáčím uraženě.

„Nic nepodnikej, seď doma, objednej si nějaký jídlo nebo si přeorganizuj lékárníčku nebo tak něco. Nedívej se na televizi. Nechod na internet. Ať tě ani nenapadne googlit si ‚špičkové nájemné vrahy‘ nebo ‚jak otrávit manžela zbytky pizzy a domácími čistícími prostředky‘. Okamžitě zavolej svý webový designérce a řekni jí, ať ti na webovky vyvěsí upozornění, že probíhá pravidelná aktualizace. Nemluv s žádnýma reportérama. Rozhodně nechceš přilítat olej do ohně. Musíš být nenápadná a doufat, že novináři nemají okurkovou sezónu.“

„Jako že mě natočí na kameru? Fakt to může zajít takhle daleko? Michael není žádněj známej sportovní analytik, ale jenom komentátor univerzitního basketbalu. Bože. Právě mi došlo, co jsem řekla.“

„Jo,“ prohlásí Darcy tím nejkonejšivějším hlasem. „Komentátor univerzitního basketu, kterej šuká jednoho z nejlepších hráčů v zemi. Ne nějaký neznámý béčko.“

Položím si hlavu do dlaní. Darcy mluví dál, ale já už se na její slova nedokážu soustředit.

„To nedám,“ povzdychnu si. „Co si počnu?“

„Ale dáš,“ odpoví Darcy přesvědčivě. „Otevři si flašku a modli se za nějakou přírodní katastrofu.“

2

Hned, jak zavěším, volám Michaelovi na mobil. Nebere to. Kretén jeden!

„Zavolej mi,“ zaječím do telefonu. „Okamžitě mi koukej zavolat!“

Darcy mi říkala, ať se nedívám na zprávy. Měla jsem ji poslechnout.

Vytáhla přece spoustu politiků z drogových skandálů a problémů s prostitutací nebo s chůvama. Zařídila, aby jejich kariéra zůstala bez poskvrnky. Jestli někdo ví, jak se tohle vyvine, tak jediné ona. Abych se rozptýlila, pustím si na DVD svůj oblíbený film *Když Harry potkal Sally*, který už jsem viděla milionkrát. Vydržím ho sledovat celých deset minut, než podlehnu pokušení pustit si zprávy. Nemůžu si pomoci.

Pořád mi zní v hlavě věta Carrie Fisherové z tohoto filmu – během jedné scény jí kamarádka tvrdí, že její ženatý přítel svoji manželku nikdy neopustí, a ona jí odpovídá: „*Máš pravdu, vím, že máš pravdu.*“¹

Přesvědčuju sama sebe, že je to jenom blog, že to beztak není pravda a že za pár dní zmizí pod nánosem ekonomických novinek, zpráv o špatných trenérech a skandálech se steroidy. Ale pro jistotu se podívám na FOX Sports. Zapnout ESPN nezvládnou, co kdyby tam náhodou Michael byl a komentoval zápas někde, kde hrajou basket v půl šesté ráno. Nechci ho teď vidět, a to ani v televizi. Zato chci vidět, jak vypadá Bobby Cavale – ačkoliv nevím proč.

¹ *Když Harry potkal Sally* (1989), přeložila Petra Pleskotová

Bude mi z toho leda hůř. Když vás manžel podvádí s nějakou obloudou, říkáte si: To mě vážně podvádí s tímhle? Když má za milenku (nebo v Michaelově případě za milence) vaši úžasnou a překrásnou lepší verzi, ještě víc vás to zdeptá. Nebo vás snad fyzická dokonalost té osoby přinutí pokrčit rameny a říct si: Vidělas? Tomuhle by žádnéj smrtelník neodolal! Tak proč jsem toužila vidět člověka, se kterým mě manžel podvedl? Abych si k hroznému pocitu zrady mohla přiřadit obličej a ještě lépe si ho zapamatovala? Abych zjistila, co on má a co mně naopak chybí? (Krom těla jednadvacítky a penisu.)

Během první půlhodiny sledování zpráv na HLN není o aféře ani zmínka, což ve mně zažehne jiskřičku naděje, že ji úplně vynechají, když vtom se v dolní části obrazovky objeví titulek: SEXUÁLNÍ SKANDÁL BASKETBALOVÉ HVĚZDY BOBBYHO CAVALA A KOMENTÁTORA ESPN MICHAELA MILLERA. A do prdele.

Přepnu na MSNBC a tam běží v podstatě totéž. Kristepane! To je snad zlej sen! Na FOX Sports je to ještě horší. Mají celý vstup o Michaelovi a Bobbym, ve kterém jeden z moderátorů prozradí, že je Michael ženatý, a nahlas se podivuje, jestli jeho manžel Alex... Do prdele, cože? *Manžel?* Na FOX Sports si myslí, že jsem chlap?

„Alex je zkráceně Alexandra, ty neschopnej idiote!“ zařvu na televizi. „Krásně si kontroluješ fakta!“

Nevím, jestli je horší, že má Michael poměr, který je ve zprávách, nebo že si v médiích myslí, že jsem chlap. Jak ponižující.

Za hodinu jsem pořád ještě přilepená k televizi a pobíhám mezi obývánkem, kde mám puštěný FOX Sports, a ložnicí, kde mi běží MSNBC. Do toho každou chvíli mačkám „obnovit“ na notebooku, mobilu a iPadu a při každém kolečku hledám nejnovější zprávy online. Neměla bych si na Googlu nastavit automatická upozornění? Na FOX Sports a MSNBC se skandálu věnují asi minutu a ukazují rozmazanou fotku Michaela a Bobbyho, kterou očividně pořídil ně-

jaký úchyl chytrým telefonem. Nemají žádné novinky, jen to, co už vím od Darcy. Jednička draftu, komentátor ESPN a spousta sexu. Je bizarní, jakou dělají ve zprávách z Michaela hvězdu ESPN. Asi je tím zpráva pro diváky pikantnější. O mně toho naštěstí moc neříkají, jenom neustále opakují, že je Michael ženatý s Alexem. Doufám, že to nesleduje moje matka. Nejspíš by si myslela, že jsem se nechala přeoperovat. Ale zavolat, aby si to ověřila, to ne. Je advokátka a má spíš zabijácký instinkt než mateřský. V Sarasotě na Floridě, kde s Michaellem žijeme, je půl šesté ráno, což znamená půl třetí ráno v San Diegu, kde žijí moji rodiče. Takže aspoň jedna trochu dobrá zpráva – ještě pár hodin se to nedozví.

V šest, šest deset, šest dvacet a šest třicet mi zvoní mobil. Neznámé číslo s newyorskou předvolbou. Přesměruju hovory do hlasovky a dám si dva panáky tequily. Kdo může takhle brzy pít? Zjevně já. Mobil zase drnčí a číslo opět neznám. Darcy měla ve všem pravdu a já nehodlám zabřednout do konverzace s nějakým reportérem. Zatím mě z toho docela vynechávali, teda kromě informace, že je Michael ženáč. A toho, že jsem chlap. Díkybohu, o mně moc nemluví. Pokud vím, ještě nezmínili moje příjmení. Aspoň že tak. Ještě štěstí, že jsem si nechala svoje dívčí jméno. Při každé nejnovější verzi zpráv mám pocit, že pozvracím gauč.

Michael mě ponížil a vytočil do vrtule, ale část mého já lituje, že si zničil kariéru, navíc takhle veřejně. Koneckonců jsem mu ji pomohla nastartovat – hledala jsem mu nejlepší stáže a cestičky, jak se dostat do éteru. Michael tvrdí, že když si něco vezmu do hlavy, nic mě nezastaví. I když si usmyslím, že něco udělám pro někoho jiného.

Michael začal pracovat v médiích, když jsem byla na vejšce. Vypracoval se ze stážisty na moderátora v rádiu a o dva roky později si ho všimli v ESPN. O sportu toho věděl tolik jako Wikipedie, byl ambiciózní a jeho účes byl do televize jako dělaný. Naše sny se pomalu stávaly skutečností.

Odjakživa jsem si říkala, jaké mám štěstí, že jsem Michaela potkala tak brzy. Náš společný život vlastně neměl díky mému uvážlivému plánování jedinou chybičku. Zamilovali jsme se do sebe ve školce a na každém školním plesu i maturáku jsme byli jako pár. Tak to šlo i po celou dobu studia bez jakéhokoliv rozchodu nebo jiné pohromy. Svatbu jsem chtěla mít až po škole, takže jsme se brali v šestadvaceti, týden po tom, co jsem dokončila doktorát.

Jsem environmentální psycholožka a radím charitám a firmám, jak vytvořit prostředí, které správně ovlivní pocity a chování zákazníků a zaměstnanců – třeba aby se děti nebály v pediatrické ordinaci. Nebo aby zákazníci přilákalo nové zboží díky strategicky umístěným polštářkům a originální interiérové vůni. Kreativcům vytvářím inspirativní prostředí a například vymýšlím, jak udržet zákazníky v restauraci přesně 68 minut, což je optimální doba, aby se navečeřeli a zároveň se dostatečně často měnili lidé u stolů a zvedl se prodej alkoholu, aniž byste si toho všimli – toho se dá docílit například správným rozmístěním stolů nebo postavením židlí do správných úhlů. Jednou jsem dala své jednaosmdesátileté promiskuitní sousedce Zeldě Persimmonové lahvičku parfému na bázi grapefruitu, který dokáže chlapy zblbnout tak, že si myslí, že je žena o 6,1 let mladší než ve skutečnosti. Zeldu totiž ráda randí výhradně s mladšími muži. Při lekcích salsy pro seniory je za hvězdu.

Nikdy nikomu nepřeju nic špatného, ani když mě fakt vytočí. Ale je těžké odolat troše škodolibé radosti, že na Michaela za jeho podvádění došlo. Zvláštní je, že nejsem vůbec naštvaná na Bobbyho. Nezná mě. Nikdy mi neslibil, že mě bude milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí. Je mladý, očividně naivní a dělá chyby, které lidi ve dvaceti dělávají, když si prošlapávají cestu k dospělosti. Určitým způsobem je mi ho líto. Tohle rozhodnutí ho bude neustále pronásledovat a formovat, a to ještě před tím, než sám zjistí, kdo je. Sakra, já jsem ale velkorysá.

Přísahám si, že za deset minut vypnu televizi a veškerou další elektroniku. Pak to o dalších pět minut protáhnu. Nakonec se z toho utrpení konečně vymaním a všechno vypnu. Po tom, co se vynořila ta rozmazaná fotka Michaela a Bobbyho, vytáhli bloggeři a zprávaři další společné fotky, a dokonce i video nevalné kvality, na kterém se nejspíš líbali v parkovacím domě. Michael se něžně naklonil k Bobbymu, aby ho políbil. Se mnou se líbával stejně. A pak ho čapnul a začal ho líbat zuřivě. Takhle mě nikdy nelíbal.

Už se na to nemůžu dívat, ale taky se od toho nemůžu odtrhnout – tyhle záběry intimních chvil Michaela s někým jiným se mi navždy vryjí do paměti.

Nekvalitní video je v naprostém rozporu s Bobbyho častým řečením k náboženským hnutím a konzervativním politickým skupinám a stejně tak i s úryvky jeho komentářů ze šaten, ve kterých se pohoršuje nad homosexualitou jako hříchem a prohlašuje, že se každý den modlí za svoje spoluhráče, kteří zatím nenašli svého spasitele, paneježíšikristeámen.

Svezu se na podlahu, v jedné ruce kelímek zmrzliny, druhou tisknu našeho kocoura a řvu. Morley není zrovna mazlíč typ, a tak mu dovolím olízávat jahodovou zmrzlinu ze lžičky a mačkám ho k sobě.

A přesně v téhle pozici se nacházím, když telefon zazvoní znova.

3

V sedm, po dvou nesnesitelně dlouhých hodinách, které uplynuly od Darcyina telefonátu, konečně volá Michael.

„Alex, strašně moc se ti omlouvám,“ prohlásí zkroušeně. „Nikdy jsem tě nechtěl ranit. Prostě se to stalo. Nic to pro mě neznamená a pořád tě miluju.“

„Proč lidi, co podvádí, vždycky opakují to samý? Samozřejmě, že to něco znamená. Možná ne pro tebe, ale pro mě to má sakra velkej význam,“ ječím na něj. „Spal jsi s ním?“

„Je to složitý,“ odpoví vyhýbavě.

„Blbost. Vůbec to není složitý. Spal. Jsi. S. Ním?“

„No, ehm,“ koktá vyhýbavě.

„Nehraj si na Clintona,“ ječím dál. „Jo, nebo ne?“

„Jo, ale...“ povzdychne si. Takovým tím nešťastným manipulačním vzdychem, *že by ho jeden skoro politoval*. Chce se mi z toho hodit šavli. Na něj.

„Ale co?“ vyštěknu. Kdybych se nezeptala, vzdychal by dál, dokud by si nepřivodil dušnost. A až by ho záchranáři vzkřísili, začal by s těmi *politováníhodnými vzdychy* znovu. „Přestaň s tím. Co po mně chceš?“

„Asi přijdu o práci,“ špitne třaslavým hlasem. „Potřebuju, abys mi pomohla.“

„Děláš si srandu? Ty seš magor!“ opáčím. „Můžeš si za to sám.“

„Já vím, máš pravdu,“ souhlasí. „A nejspíš si to zasloužím.“

„*Nejspíš?*“ Jasně, ještě nepadl verdikt.

„Dobře, zasloužím si to. Ale jestli mě vyhodí z ESPN, už mě jako sportovního komentátora nikdy nikdo nezaměstná. Prosím tě. Vždyť víš, že je to moje práce snů, že jsem nikdy nechtěl dělat nic jiného. Pomohlas mi tu práci získat.“

Přístup do šaten a poukázky na hadry – úplnej ráj pro teplouše. Bože, já jsem tak blbá.

Vstanu z gauče a začnu pochodovat po pokoji, abych si ulevila od špatné energie projíždějící mým tělem jako po hromosvodu. Nemůžu si sednout – musím se hýbat, nebo se zhrouťm.

„A co mám jako dělat?“ zeptám se ho vytočeně.

„Musíš se mnou dneska letět na centrálu v Bristolu. Máme tam odpoledne schůzku s lidma z televize.“

„Ty ses snad zbláznil! Proč bych to dělala?“ ohradím se. „Kromě toho, Darcy mi říkala, že se nemám nikde moc ukazovat.“

„Potřebuju, abys je přesvědčila, žeš o tom věděla, a že když se to loni stalo, nežili jsme spolu.“

Nevěřícíně vzlyknu. Jsem šokovaná a motá se mi z toho všeho hlava. Položím si ji mezi kolena, abych nedostala panickéj záchvat, nezmodrala a neumřela na podlaze vlastního obýváku sama samotinká. Nutně potřebuju papírovej pytlík, nebo omdlím, ale v dosahu je jediné dekorativní skleněná váza. Popadnu ji a zoufale se snažím uklidnit tím, že do ní začnu zhluboka dýchat. Pokaždý když vydechnu, ve váze divně zahučí. Evokuje mi to zvony při apokalypse.

„Ty mi tvrdíš, že jsi gay? Vlastně netvrdíš, mlčíš. Takže to řeknu já. *Seš teplej?*“

Zabere mu věčnost, než odpoví. „Myslím, že jo.“

„Myslíš, že jo? Michael, o čem to sakra mluvíš? Jak dlouho to trvá? Jak dlouho víš, že jsi gay?“

„Pár měsíců. Nebo možná odjakživa,“ odpoví. „Jsi moje nejlepší kamarádka a miluju tě. Vždycky tě budu milovat. Nechtěl jsem ti ublížit.“

„Odkakživa? A napadlo tě někdy, že ženit se možná není nejlepší nápad? Přinejmenším ne se ženskou?“

„Já jsem si tě chtěl vzít. Napadlo tě někdy, že nejsem první chlap na světě, kterej odděluje city a sexuální život? Ty seš tady psychologka.“

„Proč mi to pořád všichni opakují? Řeším psychologii budov, ne nepřiznanou homosexualitu.“

V tu chvíli nedokážu myslet na nic jiného, než jak si to můj manžel rozdává na parkovišti s michiganskou hvězdou jménem Cavale.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“ zuřím.

„Nevěděl jsem jak,“ odpoví upřímně.

„Takže jsi tu špinavou práci nechal na FOX Sports,“ ušklíbnu se. „Jasně, každá ženská sní na svatbě o tom, že se od Dona Bella ze zpráv dozví, že ji manžel podvádí.“

„Ty se díváš na FOX Sports?“ podivuje se Michael. Jako bych největším zrádcem v rodině byla já, když tohle sportovní pozdvížení sleduju na konkurenčním kanálu.

„To myslíš vážně?“

„Promiň, omlouvám se. Nechtěl jsem ti ublížit. Ale kdybys pro mě tuhle jednu věc mohla udělat...“

„Ale vždyť je to lež.“ Pobuňuje mě to. Ten má sakra nervy!

„Já vím,“ připustí. „Ale jestli to neuděláš, vyrazí mě za porušení etiky. Když řekneš, že jsme spolu tehdy nežili, dají mi jenom varování.“

„*Sám seš porušení etiky*,“ odfrknu si. „Miluješ ho?“ I jenom vyslovit to bolí.

„Ne, šlo jen o sex. O nic víc,“ odpoví Michael.

„Do ESPN nejedu,“ řeknu rozhodně. „Nebudu lhát, abych zamaskovala tvoje lži.“

Na drátě se rozhostí ticho. „Když nepojedeš, vyhodí mě. To fakt chceš?“

„Nesváděj to na mě, můžeš si za to sám.“

„Já tě chápu a omlouvám se, že tě o to vůbec prosím. Jenže přijdu o práci, Alex,“ žebrá. Bože, jsem na něj strašně naštvaná, ale nevím, jestli můžu dopustit, aby šel celej jeho život do kytek. Nebo sledovat, jak k tomu dochází. Není můj styl sedět se založenýma rukama a nic nedělat.

„Fakt nevím, jestli chci oznámit tvým šéfům z ESPN, že se rozvádím, a až pak to říct vlastní rodině,“ odseknou.

„Rozvádíš? Kdo tady mluvil o rozvodu?“ zeptá se. A zní dost překvapeně.

„Seš gay!“ zaječím na něj. „Samozřejmě, že se rozvedeme. Co sis jako myslel? Úterý: velký prádlo, čtvrtek: nákup, sobota: homosexuální orgie? Michael, tys úplně zešlel. Možná to ve všem tom mediálním humbuku trochu zaniklo, ale uvědomuješ si, žeš mě *podvedl*?“

„No, já myslel, že bysme to mohli nějak vyřešit...“ hlesne.

„Tak to sis teda myslel špatně,“ uzemnám ho. „A to ESPN si ještě rozmyslím.“

„Děkuju, moc děkuju,“ řekne s povzdychem. „Ale rozmysli se rychle, letadlo odlítá v půl jedenáctý.“

Bez rozloučení zavěším, což je sice dětinský a neslušný, ale mám z toho zatraceně dobrý pocit. Když vytáčím Darcyno číslo, sumíruru si v hlavě plusy a mínusy. Mám si jet promluvit s Michaelovými nadřízenými? Mínusy: Michael přijde o práci a někdy v blízké budoucnosti budu možná litovat, že jsem se tak zachovala. Navíc je mi jasné, že jestli ho vyhodí, budu si to, úplně bezdůvodně, klást za vinu. Takhle nejspíš končívají ženy politiků. Ocitnou se na pódiu vedle manžela, který jim lhal a podváděl je, a strnule se usmívají jako nějaký zombík v soutěži krásy. Plusy: Okamžitě se stanu kandidátkou na světici. Kdybych nebyla agnostička, asi bych se radovala. Tohle je jediná věc, na kterou dokážu myslet, kromě